

Родителитѣ му разказватъ, че когато той се завърналъ въ Коприщица, то намѣрили въ бохчата му скъпоцѣненъ пръстенъ и нѣколко други любовни принадлежности. Имало страхъ, че малко останало да ся промѣни неговото име отъ Любенъ, на Леонидисъ, ако той да билъ малко по малодушенъ, ако да не чувствувалъ отвращение отъ наргелето на киръ Янка и отъ широкиятъ Малаковъ на неговата кирия.

Въ двѣ години растояние, той е посѣщавалъ гръцкото училище, но до колкото му е било присърдце, може да ся познае отъ това, че говоримиятъ языкъ нemoжалъ той да изучи даже. Но въ други отношения обаче, Пловдивъ, неговата роскошна митрополия, нейнитѣ подбръснати дякони, съ атлазени раса, комшиикитѣ му отъ тепето и пр., сж оставили въ душата му дълбоки впечатления. Тукъ, и нийдѣ другадѣ е ималъ той възможность, да ся запознае съ чорбаджийската нравственностъ, съ гръцкото благоприличие и въобще съ градската деморализация. Тукъ, той е направилъ сравнение, мѣжду чистото и неокаленото още свое село Коприщица; тукъ той ся е запозналъ съ притворната византийщина; а сичко това не е било безъ полза. Доволно е да Ви припомнимъ, че благодарение само на Пловдивъ, на бачковскитѣ калугери и на бунарджикскитѣ теферици, той е написалъ петъ-шестъ повѣсти,